

לדבר אל הקיר

חני בירן

אם נתבונן במכלול עבודתה של ציפה קמפינסקי, נוכל לומר שציפה מגלה רשת חברתית הנמצאת בתנועה מתמדת. זו רשת נכתבת, נמחקת, נכתבת מחדש. יש לה חיים משלה. ציפה מעידה שכתובות הקיר אותן חשפה לפנינו, נאספו אל מצלמתה במשך 10 שנים. על כן, הן רק מדגם מתוך אלפים רבים של משפטים, שירים, סיפורים הנכתבים על הקירות. זו כתיבה ספונטנית, הבאה מתוך דחף או מתוך כאב. הכותבים כותבים כל אחד בסגנונו האישי. אין חוקים, אפשר לכתוב בשגיאות, אין שום ניסיון ליפות את המציאות. נוצרת כאן רשת חברתית שהיא התמונה ההפוכה לרשתות החברתיות הממוסדות, כגון פייסבוק. בפייסבוק לאנשים יש "קיר" פרטי לכאורה. ברשתות החברתיות הווירטואליות, אנשים בדרך כלל יפרסמו את ההצלחות שלהם ואת התמונות הכי מחמיאות שלהם. אמנם, אנשים גם מתלוננים בפייסבוק, או מעלים סיפור עצוב, אבל אנשים לא יכתבו: "כל החיים שלי זו טעות"; "אני מרגישה כישלון"; "קוראים לי נטע ואני מתה חברתית".

הכתיבה על הקיר הממשי ברחוב מאפשרת אנונימיות, ולכן יכולה להיות חשופה יותר. יש פה גם אלמנט של ניסיון תרפויטי: ניסיון להפיג בדידות ולהתעטף בעטיפה ציבורית מנחמת. מעניינות האמירות הקצרות הפוערות תהום קיומית, כמו: "מי אני?"; "אני מת?"; "למה?"; "אני מפלצת?"; "אני ילדה קטנה"; "לישון לבד" לצד ציור של גוף בתכריכים; "סלפי לבד בשקיעה", עם ציור ועם שם הכותב: אורן פישר, אמן מוכר, שהחל דרכו ברחוב.

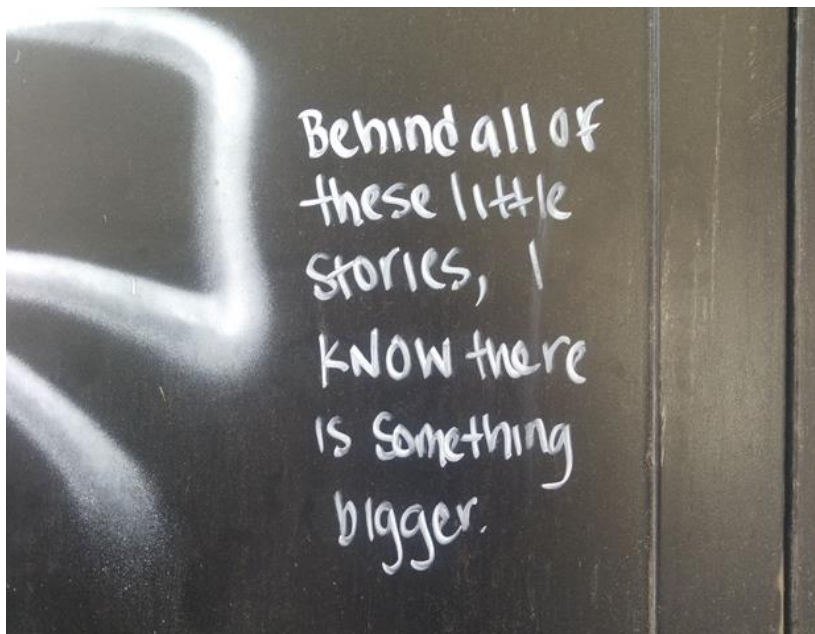

כולן, אמירות מתוך עצמי נטוש, שאינו יודע איך להתחבר לזרם החיים. אפשר לקרוא למכלול כתובות הקיר הללו, פייסבוק של רחוב. פייסבוק לא אלגנטי, בוטה, שאינו מנסה להעמיד פנים. בכתוביות הקטועות והתלושות יש תחושה של לימבו מתמשך ואינסופי בלא עתיד. אין מבט קדימה, אין ציפיה לשינוי, אין חלומות. הכתיבה המקוטעת מתרחשת כאילו בין ערות לשינה. כתובית אחת אומרת: "יש אנשים שנשארים ערים כדי להגשים את החלומות".

"יש אנשים", כלומר לא הכותב עצמו, שאין לו סיבה להיות ער. לעיתים, קשה לדעת אם כתוביות מסוימות נכתבו מתוך אמת פנימית, או שנכתבו כסוג של פרודיה על פליטיי החיים שנשכחו בצד הדרך. אולי המסרים מבטאים גם אמת פנימית וגם ניסיון להפתיע ולזעזע את עוברי האורח, למשוך את תשומת ליבם. יש ניסיונות לגחך סוג של בכינות ובדידות ומצד שני, חיפוש מיניות בוטה וצינית, המנותקת ממערכת יחסים.

השלם הגדול מחלקיו נוצר דרך תרבות של חשיפה, לעיתים בוטה, חסרת בושה, מחאתית. התנועה במטריצה נוצרת דרך הזדהות עם כתובות הקיר, או תוך ויכוח איתן, או תוך ניסיון לשנותן או למחוק אותן כליל. כך נוצרת תרבות שוליים השונה מאוד מכל מה שמייצג מיינסטרים. נוצרת חוויה של שותפות גורל, של תקשורת המאפשרת סוג של דיבור משוחרר, חסר מעצורים. התרבות הנוצרת ומתפתחת מתוך תהליך לא מודע חברתי הופכת בהדרגה לתרבות מודעת לעצמה, תרבות נושכת של אנשים שכביכול בוכים על מר גורלם, אך בעצמם מתריסים. זו תרבות שוליים המנכיחה את עצמה בלא מסננות. הפרטי והציבורי מתמזגים ולא ניתנים להפרדה. הציבורי הנוצר דרך כתוביות פלורנטיין מאפשר לכותבים להרגיש שייכות, להרגיש שהם ביחד והם גם מרימים ביחד דגל של מצוקה. הם ביחד מוציאים לאור את בדידותם ואת היותם נטושים.

כתובות הקיר מספרות סיפור חברתי המכיל רבדים תרבותיים שונים. פלורנטיין משנה פניה לאורך היממה. פלורנטיין שכונה עמוסה, צפופה, רועשת, מלוכלכת, משתנה. בבוקר המסחר שוטף את המקום, חנויות נפתחות וחנויות נסגרות, בתי מלאכה הולכים ונעלמים, מתוך הזדקנות והשתנות. עסקים חדשים נפתחים.

בערב זו הבמה של הצעירים, מתהווה תרבות חדשה רעננה, סטודנטים, בארים, מוזיקה... מאוחר בלילה שורר שקט, הצללים משוטטים, מחפשים, לא נרדמים, כותבים את עצמם לדעת.

בתוך בליל הקולות הזה, ציפה מגלה לנו שכבה נסתרת מהעין ובו בזמן גלויה וחשופה לכל. היא מאירה את הרובד הסמוי והשקוף של החברה. היא כמו בלש המציב פתרון מול העיניים. הפתרון כתוב, אך בכל זאת האמת מסתתרת, בורחת.

עם הזמן, נוצרו בשכונה "סיורי גרפיטי". מדריכי תיירים מוליכים קבוצות לפלורנטיין, כמו לסוג של מוזיאון חוצות, אך התבוננות זו מבחוץ היא זרה ועושה עוול לפעילות החיים המורכבות של השכונה. למעשה, לפנינו, תרבות רחוב חשופה, מהדהדת, מעצימה.

במבט פסיכואנליטי, נוכל להגיד שהפרט מתמזג עם הכלל, עד שלא ניתן להבחין בגבולות שבין האישי לקבוצתי. אמירה אישית הנכתבת על קיר ברחוב הופכת להיות נקודה במטריצה אחת גדולה. המטריצה היא רשת הנמצאת בתנועה ויוצרת חיבור בין נקודות, אשר ביחד מולידות דבר חדש. זו רשת הנוצרת באופן בלתי מודע.

היחידים הכותבים על הקירות בונים ביחד ובלא כוונה מטריצה חברתית. זו מטריצה סוערת ורבת פנים. הכותבים יוצרים עולם רגשי סוער שהוא גדול מסך חלקיו. התחושה שהשלם גדול מחלקיו, מופיעה באחת הכתוביות:

Behind all of these little stories, I know there is something bigger.

מאפשרת לתינוק להיות הוא עצמו. לכל תינוק סגנון ייחודי משלו, מזג פרטי, להיות אני פירושו לחוש יחיד ומיוחד. המרווח בין הדופן החיצונית האימהית לבין הדופן הפנימית מאפשר לאני גם להתכנס בתוך עצמו, ליהנות גם מהיות לבד. דופן חיצונית רופפת מדי עלולה להוביל להיווצרותו של אני נטול משמעות, עלולה לגרום לאני מחורר ונקבובי. היחסים בין האני למעטפת הנפש נמשכים לאורך החיים. התינוק גדל, הופך לילד וכך הלאה גדל בתוך מעגל החיים. אנשים גדלים למצוא אימהות קולטות מסרים, דרך דמויות משמעותיות, אותן כל אדם פוגש במשך החיים. הכתוביות בפלורנטין נכתבו על ידי אנשים החווים את מעטפת הנפש מחוררת ועל כן חווים את עצמם נקבוביים, מחוררים ומחוסרי הגנה. הפנייה אל הקיר כאל דמות אם גדולה כרוכה באיזו ציפייה מובלעת, שהקירות יקלטו מסרים.

בשפה פסיכואנליטית, ניתן לראות את שכונת פלורנטין כמעטפת, כעור נפשי של תושביה. מעטפת מלאה חורים ולא מגוננת. חסרונה מוביל במקרים מסוימים לחולי נפשי ולחוסר תפקוד של האגו. יש איזו בקשה לעטיפה, להגנה, אך קירות השכונה הם קשים ומאובנים ועל כן גורמים לייאוש ולתחושה של דיבור לקיר. הקיר לעולם לא יגיב לכל אלה שתולים את כאבם על אבניו.

אמנית אחת מבטאה כל כך יפה את היעדר ההגנה. היא מציירת את עצמה לבושה שכבות הבנויות מרצועות היוצאות מריכוז של בניינים גבוהים וכותבת "עטיפות של מלנכוליה". זו יצירה הממחישה את הבדידות בתוך הנוף האורבני המנוכר.

במעבר מהשפה הפסיכואנליטית העוסקת ביחיד, לשפה פסיכואנליטית העוסקת בחברה, אפשר לשאול מושגים של וויניקוט ושל אנזייה. נוכל לדמות את קירות פלורנטין לחלקים בגוף של אם גדולה האמורה להגן על ילדיה. וויניקוט מדבר על אם סביבתית טובה, זו המגיבה בחום ובחיבה, גם כשהילד הקטן תוקף אותה.

הפנייה אל הקיר היא כמו פנייה לאם גדולה שתבחין במצוקה, שתציע מרפא. האנשים חורטים על גוף אם דמיונית, גדולה, אורבנית, חורטים כפעולה תוקפנית הבאה להשאיר חותם. זו אם גדולת ממדים, ציבורית, אפילו קוסמית, האמורה לתת נחמה.

אנזייה אומר כי כל אדם זקוק לעור נפשי שיגונן עליו וגם יעצב את צורתו. טיפול אימהי טוב מעניק לתינוק מעטפת חיצונית של מסרים. האם עושה זאת בצורה גמישה, כך שתיווצר גם מעטפת פנימית, דרכה שולח התינוק את מסריו. אנזייה אומר: "להיות אני פירושו לחוש ביכולת לשדר סימנים שיישמעו על ידי האחר". מעטפת האם תפורה לפי מידותיו של התינוק. כך האם

האם שני השמות הם כביכול גם צללים אחד של השני? יש כאן תחכום ויצירתיות, כאשר המרכיבים הפסיכויים מודעים לכותב, והוא מתבונן מבחוץ על מחלתו.

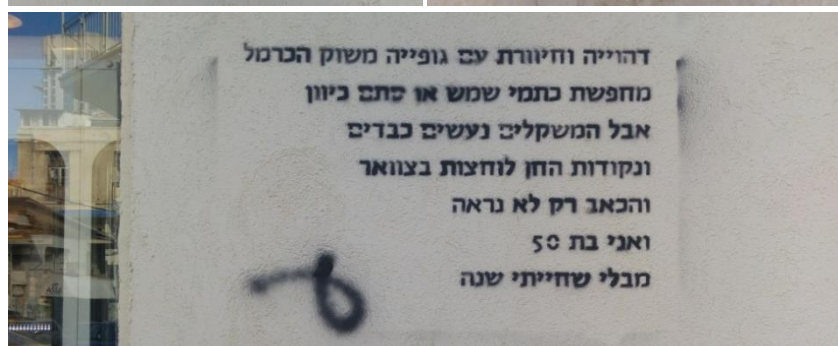
בדוגמאות הללו החשיפה נשמעת כמו קריאה לעזרה, כמו הכרה במוות נפשי ובפעולות מכניות של עולם חסר חיים, כבד ודומם. מהערה של ציפה,

בכתוביות יש אמירות המצפות למענה. הן נכתבות בספונטניות, בדחף רגעי, בניסיון להעביר מסר - הן לקיר והן לעוברי אורח, שאולי יעצרו רגע אחד ויבינו ויזדהו עם הכתוב.

החווייה של נוכחות אם גדולה דמיונית, מזכירה את דבריו של מרטין בובר שאמר כי אנו נולדים לא רק מרחם אמנו אלא גם מהרחם הגדולה של היקום. במבט זה, על המניעים המודעים והלא מודעים המובילים לכתוביות, יש לראות בשכונת פלורנטין סוג של מיכל נפשי ענק. זו שכונת שוליים, על התפר בין תל אביב ליפו, המספקת איזו נחמה. יש בה רקמה אנושית מגוונת, מעמדות סוציו-אקונומיות שונים המשתלבים ביניהם דרך דיאלוגים המתנהלים על קירות ומציעים סוג של מצע לנפש.

אך לא תמיד נמצאת נחמה בכתובה. לא תמיד פורשת השכונה מצע רך לנפש. לעיתים הפנייה היא לאובייקטים מתים ודוממים. הפנייה לאובייקטים מכניים, לחפצים דוממים, מזכירה את עמדת הפסיכואנליזה, המדגישה את ראשית החיים ואת הצורך בקיומה של דמות אם חיונית, מקבלת, אמפטית. כאשר אין נוכחות חיה, התינוק מתמזג עם אובייקטים דוממים, עם מכשירים מכניים ועם תנועתיות מחוסרת חיים ומחוסרת נשמה: "מי אני? חור בקיבה, לפעמים מפלצת מונעת אנרגיה אפלה, מסתובבת כמו מנוע, הקרבורטור פתוח עד הסוף", או "מהו גבר בשבילכם? ויברטור מהלך". זו רק אחת התשובות לשאלה הזאת, שנכתבה במקומות שונים.

וכן גם שיר המודע לשיגעון שלו וחושף את בדידותו דרך שורה של אובייקטים לא חיים המבצעים פעולות אנושיות: "הארון חולה שוכב במיטה / והספה במטבח עושה כלים / הקומקום במרפסת תולה בביסה / ורק לי ולצל רשמו כדורים". על שיר זה חתומים שני שמות: אופיר משרקי, משורר לגיטימי, ואורן פישר, אמן, ושניהם משתפים פעולה. לצד השיר מופיע ציור של אדם וצילו.

הבנתי שחלק מהכותבים הם משוררים ואמנים, כאלה שמזדהים עם תרבות הרחוב ושולחים מסר אמנותי. אם כך, ניתן לשער שאלפי כתובות קיר, שנכתבות על ידי תושבי השכונה, מקבלות השראה מאמני הרחוב, והן כמו מקהלה אחת גדולה, בתנועה מתמדת, סוערת ומשתנה, היוצרת מעגלים והדהודים עד שלא ניתן להבחין בין עבודת אמנות לבין צורך לשפוך את הלב. ואולי כל מה שנכתב על הקירות הופך בעצם לעבודת אמנות מתמשכת, נמחקת, בוראת את עצמה מחדש, זועמת, זועקת, מנסה לזעזע. במובן הפסיכואנליטי, ניתן לזהות בדידות קשה, כאשר מופיעים חלקי גוף המנותקים ממערכת יחסים שלמה ומנותקים מהאדם כסובייקט שלם. זה בא לביטוי ב: "הגעגוע לשד והכמיהה לרחם, הפכו אותי למאהב מדהים", או: "לבחור עם החדק הכי גדול בעיר, טבול בי את החדק שלך". המיניות אנונימית ומופיעה מנותקת, אינסטרומנטלית, ללא קשר לאשה ולגבר שלמים. כתוביות אלה באות להפחית, אך משאירות תחושת ניכור. בניגוד ליצירות אלה, המדגישות עולמות חלקיים ומפורקים, מופיעות יצירות המציגות מצב קיומי שלם. מצביעות על סיפורי חיים. במקום אחד מופיעה תמונה של אשה שלמה המתארת רגע בחיים. רגע מאוד עצוב, כמו מסכם חיים שלא נחו. כמו תמונת סטילס דוממת וזועקת בו זמנית. זו צעקה שמייצגת נשים רבות, קשות יום, המשמינות בגלל תזונה לקויה. קל מאוד לראות את התמונה ולשכפל אותה בדמיון ולהבין עד כמה התמונה, פרטית וציבורית בו בזמן: "דהוייה וחיוורת עם גופייה משוק הכרמל / מחפשת כתמי שמש או סתם כיוון / אבל המשקלים נעשים כבדים / ונקודות החן לוחצות בצוואר / והכאב רק לא נראה / ואני בת 50 / מבלי שחייתי שנה".

בצד האמירות הקטועות, ניתן לגלות כישרונות ספרותיים, המתארים סיפור

דיאלוגים, מחיקות, שינויים בטקסט

חיים שלם בצורה מאוד מתומצתת. יצירה אחת מעוררת רגש חזק וכתובה כמו שיר: "His children / Her daughter / My broken heart"

מעניין המעבר לאנגלית. האם הוא מכוון? או האם נכתב על ידי עובדת זרה שאינה דוברת עברית? ברור שמסופר סיפור על אהבה נכזבת ונטישה. יש גם כאלה המסכמים סיפור סוער שלא מסופר, ובכל זאת מופיע דרך משפט אחד, כמו המשפט: "כן, אני רוצה שתשקר לי".

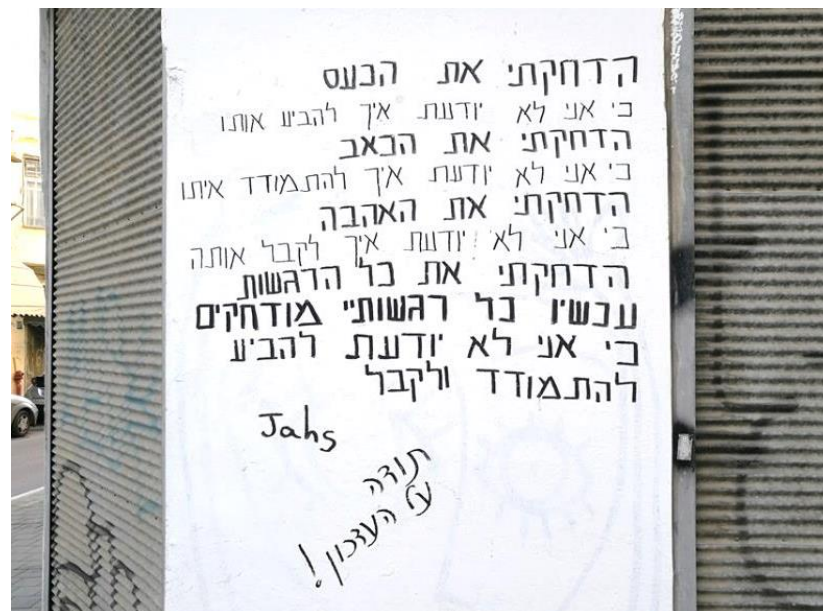
יש דיאלוגים הנוצרים על הקירות. אנשים מגיבים למשהו שנכתב על הקיר, וכך נוצרת דינמיקה קבוצתית. הכתובת היא כבר לא רק הקיר והציבור העובר ברחוב, אלא היא הופכת לאמירה המובילה להתייחסות של אדם אחר. בדרך כלל התגובות הן תוקפניות, גסות, מכאיבות מלעיגות וציניות. פוקס, מייסד האנליזה הקבוצתית, דיבר על יחסי גומלין בין חברי הקבוצה, המצמיחים את הקבוצה. נראה שעל קירות פלורנטיין, בלא יד מכוונת ובלא שום פונקציה אבהית, חברי הקבוצה הגדולה כותבים באופן הרסני, האחד לשני, אופן המעיד על הרס השלמות של הקבוצה.

בעוד כתובות הקיר מהדהדות את המצב העגום של תושבי הקבוצה כקבוצת שוליים אחת, באים הדיאלוגים ובאות המחיקות ומעידים שאין אחדות דעות בשכונה. במחיקות ובשינויי הטקסט יש לעיתים אלימות וניסיון לכער את מה שנאמר, או גם צויר בצד האמירה. לפעמים יש השחתה של טקסט ומחיקתו לטובת טקסט אחר.

דוגמאות בולטות לדיאלוג כזה, הן:
טקסט אחד בו אשה שופכת את ליבה על כל ההדחקות בחייה ומישהו עונה
בציניות: "תודה על העדכון".

מישהי כותבת: "איך נגעת בי ככה" ומישהו עונה "יא בת שרמוטה".

או:

"כסף מאמא זה לא בושה", ומישהו עונה "גם לא כבוד גדול".

מישהו כותב Trust your mama מישהו הופך Trust ל-Trash.

מישהו כותב "המצב חרבנה", מישהו מוחק "חרבנה" וכותב "יפה".

מישהו כותב Puta Israel, ומישהו מוחק וכותב Viva Israel.

מישהו כותב "אם אשכחך ירושלים זה בגלל תל אביב", ומישהו מוחק את

המילים "זה בגלל תל אביב".

ציפה המשוטטת

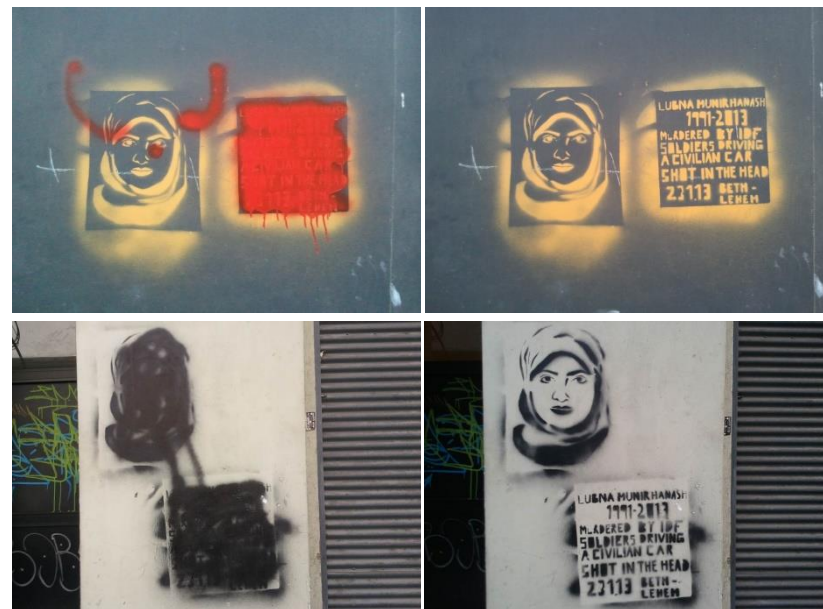
ולטר בנימין, בספרו "המשוטט", יוצר את מושג השוטטות ברחובות העיר הגדולה ללא מטרה. הוא מדבר על שלושה סוגים של משוטטים. האחד הוא המשוטט הבורגני שמוחת ביקורת על המרכז; השני הוא המשוטט האקטיביסט המבקש לייצג את השוליים המדוכאים בתוך הכרך הגדול; השלישי הוא המשוטט השקוף, הפליט, דייר הרחוב. אפשר לומר שציפה קמפינסקי היא המשוטטת האקטיביסטית, המנסה להשמיע בעבודתה את קולם של אנשי השוליים.

ציפה גרה בשכונה, בעבודתה ניכרת אהבה לשכונה, אותה היא חוקרת באופנים רבים. ציפה מגיעה בשוטטות שלה לגילויים היסטוריים וביורפיים על אנשים שחיו בשכונה בעבר, לפני שהשכונה קבלה את ציונה הנוכחי. בעבודה שלפנינו היא חושפת כתובות קיר של אנשים שנפלטו מהזרם המרכזי, הן במובן כלכלי והן במובן נפשי. גם אם הם גרים בבתי השכונה, חלק גדול מההוויה שלהם היא השוטטות בשכונה ללא מטרה. העבודה של ציפה היא סוג של מתן עדות לחיים בשוליים, עדות במקום בו אנשים מעדיפים להסיר מבט. יש יופי בעדות הנמסרת ללא פרשנות, זו צורת תיעוד מסקרנת, חמקמקה ותמיד יישאר בקרבה הבלתי נודע.

כשהדברים נוגעים בעמדות פוליטיות, מופיעות עמדות שונות ונחשף חוסר סובלנות לעמדות האחר. "ביבי גנב" הופך ל"ביבי מגניב".

אחת מכתובות הקיר שבה הכי התעללו, כיערו, עיוותו, היא כתובת שמציינת את הריגתה של צעירה פלסטינית מבית לחם בידי חיילי צה"ל.

ציפה מצליחה ללכוד את הדינמיקה הזאת במצלמה שלה, וכך מה שלכאורה נראה כתרבות אחידה, מתגלה כאי יכולת לכבד עמדות שונות, וכך הקירות הופכים למזוהמים יותר ולסוג של שדה קרב המתנהל דרך הכתיבה על הקיר.

הנחות היסוד של בין

המשוטט לפי בנימין הוא יצירתי. הליכתו מחוץ לתלם מביאה אותו להסתכלות אחרת ומקורית על המובן מאליו. המשוטט של בנימין הוא אדם שהבין שעליו להיות פחות עסוק ופחות ממוקד בעבודתו, ובדרך זו הוא מגיע לספירות אחרות של גילוי ושל יצירתיות. המשוטט האורבני הוא חתרני. בעבודה של ציפה יש חתרנות. היא מציגה את החומרים באופן מרוכז ובצורה שלא ניתן להתעלם מהם. יש בעבודתה ביקורת על החברה. במובן מסוים היא הבמאית של הסצינה האורבנית, והכותבים עצמם מייצגים את הפליטים השקופים שזועקים את כאבם, מי בלשון פשוטה, לעיתים גסה, לעיתים עילגת, ומי בדרך יצירתית ומתוחכמת, משעשעת ובלתי צפויה, כגון: "תמיד כשאני אומר את האמת אוטובוס עובר ברעש"

או: "אני מיליון טעויות אבל כשתמצא אותי, אני אהיה הדבר הנכון". המשוטט הכותב על הקירות הוא אנטייתזה לקצב החיים

הפוסט מודרני. הוא לא ממחר לשום מקום, הוא מביע מחאה, מביע מצוקה. המשוטט חושף את השקרים של החברה הממוסדת, הוא הנווד האורבני המודרני, ובזכות השוטטות הוא מגלה יצירתיות שאינה נשמעת לשום חוקים ולשום קודים.

אם נתייחס לכל הכתוביות כמייצגות ביחד תהליך קבוצתי המתרחש באופן בלתי מודע, נוכל לגלות בתוך החומרים מכלול המבטא את שלוש הנחות היסוד של בין ביחס לתהליכים קבוצתיים רחבים. תהליכים אלה בנויים על רגשות ועל משאלות בלתי מודעות.

האחת היא לספק צורכי תלות ולפנות לקירות בתקווה לקבל מענה שיגיע מהקיר, בלי שהכותב עצמו יצטרך להתאמץ.

השנייה היא FIGHT-FLIGHT. לפי הנחת יסוד זו, FIGHT בא לביטוי ברצון להביע זעם, להילחם מתוך תסכול, מתוך ניסיון לזעזע את הסדר החברתי;

לכתוב כתובות קיר ובכך לעבור על החוק האוסר שימוש ברכוש הציבור וברכוש הפרט. לעיתים, יש ניסיון לעורר גועל ודחייה על ידי שימוש במילים

גסות, כמו הטבעת חותם אנטי חברתי וגם כמו דרך לסמן טריטוריה. סימון

מקום עם חוקים משלו תוך זלזול במה שמקובל בשפה התקנית. זוהי

פליטות חברתית שאינה רוצה להיות שקופה ובלתי נראית, אלא מתייצבת

מול חוקי החברה הנורמטיבית.

FLIGHT זו הנחת יסוד לפיה עדיף לשקוע בחיטוט עצמי, לשתות אלכוהול,

לצרוך סמים, ולברוח מהמצב הקשה.

הנחת היסוד השלישית היא זיווג, PAIRING, המתבססת על אמונה שעצם

כתיבת כל המצוקות על קירות השכונה תביא לישועה ולשינוי בלי שהאדם

עצמו ייקח אחריות ושליטה על חייו.

לסיכום, כתובות הקיר של פלורנטין מגלות טפח ומסתירות טפחיים. מאחורי כל גילוי מסתתר עולם שלם. אווירת מצוקה אופפת רבות מהכתובות. כל מה שנאמר מסתיר דבר אחר, שלא נאמר. בדומה לעמדה הפסיכואנליטית, ציפה עורכת תצפית. זו תצפית מעורבת ברגש, הניצבת מול סימני שאלה רבים ולא מתיימרת לספק תשובות. הכתוביות יוצרות בו-בזמן שותפות גורל ובדידות תהומית. יש כתוביות עם מוטיבים של מים, ים, נהר. אלה מייצגים פעמים רבות את הלא נודע, את מה שמסתתר מתחת למים. כתובת קיר אחת חושפת כפילות בלתי נסבלת:

"אני בים של גלים וזרמים / של בורות ומכשולים / בים שרוצה לקחת אותי למטה / לקרקעית / בים שמחבק אותי במלח במקומות הכי כואבים / בים שמכניס לי חולות לתחתונים / אולי אני בעצם ים של שפל וגאות / נצחיים".
חיבוק מפתה? ניצול מיני?

כתובות הקיר מושכות, מזמינות, אך גם פוצעות וזורות מלח על הפצעים.
פצעים אישיים ופצעים חברתיים.

(כל כתובות הקיר צולמו בשכונת פלורנטין בתל אביב בין 2011 ל-2020)

